

SZEMLE

Sütő Csaba András

VOLTIDŐ

veled is elbánt az idő. lassan, biztosan.

kopott kabát, fényes nadrág,
legyúrt sarkú cipő, orrán,
oldalán megannyi botlás,
csoszogás, ajtótamasztás,
sarkat és orrot így gyalul,
az eredeti bőr masszívumáról
lassan lefoszló bőrcafatok.

körme alatt kosz,
töredezett körömvégek.
bal keze kisujján még ott az írás,
az értelem kék tintás nyoma.
a bőrbe nyomott félholdak kemény,
száraz dűnévé híztak,
az ujjak tövébe víz- és vérhólyagokat
nyomott a szerszámok nyele.

lassan múlik, kezét a teste mellé eresztve: pihen.

évek, míg hajába túr,
a szántás nyomán kifordulnak
a fáradt, ősz szálak.
lassú csillámokban ezüsttelér.
nem várja meg, míg szakáll,
kétnaponta bánik el borostával,
kezdő viszketéssel.

részint vörös, ez szmörére emlékezteti,
részint több ősz, kevesebb tavasz.
néha elkanászodik, centis szórt híz le
arcáról, hevenyészett asztagok a porcelánszérűn.

egyre kevesebbet olvas a sötétben,
egyre többet néz.
mind kedvesebb éjszakai fények.
a nappaliban hunyorog.
egyre kevésbé vezet szívesen éjjel.
mintha mindenki reflektorral jönne
mögötte, előtte, sárga foltok,
gyűrűk maradnak utána, villannak
itt, takarnak ott. lassan faldossa,
a súly, a nehezek szívéen,
tüdején ével, térde fájdogál, ropog,
betonon tanulta a kézilabdát,
háta bekötött. szorongatja a völdidő.

Eső, 2018/1.